

DECIZIE

11 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Svetlana Filincova
Nina Vascan
Victor Burduh
Tamara Chișca-Doneva

examinând recursul declarat de către Iurie Frunza, reprezentat de avocatul Vasile Pruteanu,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Iurie Frunza reprezentat de avocatul Vasile Pruteanu împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Edit Tipar Grup” cu privire la anularea ordinului de concediere, obligarea efectuării modificării în carnetul de muncă, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă și compensației, repararea prejudiciului moral, precum și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 15 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Edit Tipar Grup”, a fost casată hotărârea din 26 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani și a fost pronunțată o nouă hotărâre, prin care cererea de chemare în judecată depusă de către Iurie Frunza, reprezentat de avocatul Vasile Pruteanu, a fost respinsă ca nefondată,

c o n s t a t ă:

La 13 septembrie 2016 Iurie Frunza, reprezentat de avocatul Vasile Pruteanu, a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Edit Tipar Grup” cu privire la anularea ordinului de concediere, obligarea efectuării modificării în carnetul de muncă, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă și compensației, repararea prejudiciului moral, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că în baza ordinului nr. 30 din 1 iunie 2016, a fost angajat la SRL „Edit Tipar Grup” în funcția de recepționist superior pe un termen de 1 an, cu termenul de probă 2 luni.

Reclamantul a susținut că la aceeași dată, între părți a fost încheiat contractul individual de muncă nr. 30, potrivit căruia dânsul și-a asumat respectarea obligațiilor prevăzute la art. 9 alin. (2) Codul muncii, a normelor disciplinei în cadrul companiei și securitatea muncii în timpul lucrărilor, să protejeze averea,

bunurile materiale mobile și imobile în timpul lucrărilor, să perfecționeze continuu în domeniul activității sale, să respecte subordonarea în cadrul structurii companiei și normele de confidențialitate.

Iurie Frunza, reprezentat de avocatul Vasile Pruteanu a menționat că prin ordinul SRL „Edit Tipar Grup” nr. 30/sd din 5 august 2016, din motive necunoscute, fără temei legal, a fost concediat, care până în prezent nu i-a fost adus la cunoștință, invocând drept temei, potrivit înscrisului din carnetul de muncă, art. 86 alin. (l) lit. h) și k) Codul muncii.

A mai relatat reclamantul că pe parcursul activității sale a respectat obligațiile de serviciu și nu a admis încălcări, fapt confirmat prin lipsa sancțiunilor disciplinare, la fel, nu au fost efectuate anchete de serviciu, și respectiv, nu au fost solicitate explicații scrise referitor la comiterea faptelor ilegale. Totodată, potrivit contractului de muncă și situației de fapt, acesta nu a fost responsabil nemijlocit de valori bănești sau bunuri materiale.

Iurie Frunza, reprezentat de avocatul Vasile Pruteanu a solicitat prin cererea de chemare în judecată și cererea de concretizare a cerințelor (f.d. 81), anularea ordinului nr. 30/sd din 5 august 2016 cu privire la concediere, obligarea SRL „Edit Tipar Grup” să efectueze modificări în carnetul de muncă cu indicarea temeiului eliberării din serviciu - „demisia din proprie inițiativă” și a datei demisiei - ziua angajării la un alt serviciu – 20 februarie 2017, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă în mărime de 32 500 de lei, reieșind din mărimea salariului lunar de 3 300 lei și a primei valabile de 1 700 de lei, încasarea compensației, în locul restabilirii în funcție în mărime de 5 salarii medii lunare și 5 prime variabile în sumă totală de 25 000 de lei, încasarea sumei de 100 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral și compensarea cheltuielilor de judecată în mărime de 7 000 de lei.

Prin hotărârea din 26 septembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, acțiunea depusă de Iurie Frunza, reprezentat de avocatul Vasile Pruteanu a fost admisă parțial, fiind anulat ordinul emis de SRL „Edit Tipar Grup” nr. 30 din 5 august 2016 cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare și concedierea lui Iurie Frunza. S-a constatat desfacerea contractului individual de muncă nr. 30 din 1 iunie 2016 cu Iurie Frunza din propria inițiativă, începând cu 20 februarie 2017, în temeiul art. 85 alin. (1) Codul muncii și s-a obligat SRL „Edit Tipar Grup” de a efectua modificările de rigoare în carnetul de muncă pe numele lui Iurie Frunza, cu indicarea temeiului eliberării din serviciu - demisia din proprie inițiativă și a datei demisiei - 20 februarie 2017. S-a obligat SRL „Edit Tipar Grup” să achite în beneficiul lui Iurie Frunza salariul pentru lipsa forțată de la muncă pentru perioada 5 august 2016 - 20 februarie 2017 în sumă totală de 21 450 de lei, compensația bănească în locul restabilirii la muncă în mărime de 3 salarii medii lunare în sumă totală de 9 900 de lei, a sumei de 6 600 de lei cu titlu de prejudiciu moral, precum și cheltuielile de judecată suportate pentru asistență juridică, în sumă 5 000 de lei. În rest, pretențiile din cererea de chemare în judecată au fost respinse, ca fiind neîntemeiate.

La 28 septembrie 2017, prin intermediul oficiului poștal, SRL „Edit Tipar Grup” a declarat apel nemotivat, iar la 7 decembrie 2017 a depus cerere de apel motivată împotriva hotărârii din 26 septembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani. (f.d. 98, 120-123)

Prin decizia din 15 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost admis apelul declarat de SRL „Edit Tipar Grup”, a fost casată hotărârea din 26 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani și a fost pronunțată o nouă hotărâre, prin care cererea de chemare în judecată depusă de către Iurie Frunza, reprezentat de avocatul Vasile Pruteanu, a fost respinsă ca nefondată.

La 11 mai 2018 Iurie Frunza, reprezentat de avocatul Vasile Pruteanu a declarat recurs împotriva deciziei din 15 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului a indicat că decizia instanței de apel este neîntemeiată, deoarece nu au fost constatate și elucidate pe deplin circumstanțele cauzei, iar probele administrate sunt în contradicție cu materialele cauzei, în rezultat fiind interpretate și aplicate eronat normele de drept material.

Iurie Frunza, reprezentat de avocatul Vasile Pruteanu a invocat prevederile art. 373 alin. (1), (2), (5), 117 alin. (1), 118 alin. (1), 121, 130 alin. (1) Cod de procedură civilă și art. 6§ 1 CEDO.

Recurentul a reiterat motivele din acțiune și cele expuse în ședințele de judecată pe parcursul examinării cauzei.

Suplimentar recurentul a menționat că prin actul de inventariere pentru luna mai 2016, prezentat de societate la 3 iunie 2016, surplus de vopsea nu s-a depistat.

Însă, chiar dacă s-a stabilit un surplus de vopsea în perioada 3 iunie 2016 - 29 iulie 2016, dânsul a început a gestiona depozitul de la 1 iulie 2016, iar inventarierea la acea dată nu a fost efectuată, surplusul de vopsea putea să se formeze atât în perioada din 3 iunie 2016 până la 31 iunie 2016, cât și în perioada 3 iunie 2016 - 29 iulie 2016, o perioadă concretă nefiind stabilită, la fel, și nu a fost efectuată o anchetă de serviciu.

Reieșind din faptul că a fost concediat pentru săvârșirea unei acțiuni culpabile, aceasta era absolut necesară, or, numai în așa mod se poate stabili vinovăția/nevinovăția persoanei.

Recurentul solicită admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În conformitate cu art. 434 Cod procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 15 februarie 2018, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la dosar lipsesc.

Astfel, recursul declarat la 11 mai 2018, este în termen.

Prin referința din 18 iunie 2018 SRL „Edit Tipar Grup” a solicitat respingerea recursului ca inadmisibil.

Prin încheierea din 27 iunie 2018 a Curții Supreme de Justiție recursul declarat de către Iurie Frunza, reprezentat de avocatul Vasile Pruteanu, a fost considerat admisibil.

În conformitate cu art. 441 Cod de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces. Completul din 5 judecători decide asupra oportunității invitării tuturor participanților sau a reprezentanților acestora pentru a se pronunța cu privire la problemele de legalitate invocate în cererea de recurs.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită cauza spre rejudecare în instanța de apel o singură dată dacă eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Deși, alin. (3) al normei enunțate specifică concret care încălcări sau erori se consideră drept omisiuni procedurale, alin. (4) menționează că săvârșirea și altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Verificând legalitatea actului de dispoziție contestat, prin prisma argumentelor invocate în cererea de recurs, pe baza materialelor din dosar și în baza referinței depuse de către intimat, în coroborare cu normele de drept aplicabile la caz, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis, cu casarea deciziei și restituirea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, din următoarele considerente.

După cum denotă actele cauzei, Iurie Frunza înaintând cererea de chemare în judecată împotriva SRL „Edit Tipar Grup”, a solicitat prin cererea de chemare în judecată și cererea de concretizare a cerințelor, anularea ordinului nr. 30 din 5 august 2016 cu privire la concediere, obligarea SRL „Edit Tipar Grup” să efectueze modificări în carnetul de muncă cu indicarea temeiului eliberării din serviciu - „demisia din proprie inițiativă” și a datei demisiei - ziua angajării la un alt serviciu – 20 februarie 2017, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă în mărime de 32 500 de lei, reieșind din mărimea salariului lunar de 3 300 lei și a primei valabile de 1 700 de lei, încasarea compensației, în locul restabilirii în funcție în mărime de 5 salarii medii lunare și 5 prime variabile în sumă totală de 25 000 de lei, încasarea sumei de 100 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral și compensarea cheltuielilor de judecată în mărime de 7 000 de lei. (f.d. 81)

Este cert și faptul că în baza ordinului nr. 30 de angajare din 1 iunie 2016, Iurie Frunza a fost încadrat la muncă la SRL „Edit Tipar Grup” în funcția de receptionist superior pe un termen de un an, cu termenul de probă de 2 luni, cu salariul de 3 300 lei. (f.d. 5)

La aceiași dată, între SRL „Edit Tipar Grup” și Iurie Frunza a fost încheiat contractul de muncă nr. 30, prin care ultimul s-a obligat să respecte prevederile art.9 alin. (2) Codul muncii, a normelor disciplinei în cadrul companiei și securitatea muncii în timpul lucrărilor, să protejeze averea, bunurile materiale mobile și imobile în timpul lucrărilor, să se perfecționeze continuu în domeniul

activității sale, să respecte subordonarea în cadrul structurii companiei și normele de confidențialitate. (f.d. 5 verso)

S-a stabilit că prin ordinul SRL „Edit Tipar Grup” nr. 30/sd din 5 august 2016 de concediere a lui Iurie Frunza, invocând drept temei, potrivit înscrisului din carnetul de muncă – art. 86 alin. (1) lit. k) Codul muncii, desfacerea din inițiativa angajatorului a contractului individual de muncă pe durată nedeterminată, precum și a celui pe durată determinată, se admite pe motivul comiterii de către salariatul care mănuieste nemijlocit valori bănești sau materiale a unor acțiuni culpabile dacă aceste acțiuni pot servi temei pentru pierderea încrederii angajatorului față de salariatul respectiv. (f.d. 6)

Fiind investită cu judecarea cauzei în speță, prin hotărârea din 26 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de către Iurie Frunza, menționând că până la 29 iulie 2016, depozitul nu i-a fost transmis în gestiune lui Iurie Frunza, iar ultimul justificat a refuzat semnarea contractului de răspundere materială, or, acesta nu a primit valorile materiale (conținutul depozitului) printr-un act de primire-predare, în rezultatul unei inventarieri, pentru a cunoaște conținutul exact a bunurilor materiale.

Instanța de fond a menționat și faptul că în atribuțiile lui Iurie Frunza nu intră obligațiunea de administrare a valorilor materiale, or, la momentul angajării, administrarea valorilor materiale nu a fost inclusă drept sarcină principală sau secundară, această atribuție a apărut ulterior angajării.

Așadar, s-a evidențiat că la 29 iulie 2016 a fost efectuată inventarierea internă, pentru a putea prezenta lui Iurie Frunza stocul de materiale, însă până la 26 iunie 2016 acestuia nu i-au fost predate bunurile stocate în depozit, aceasta deoarece se duceau doar discuții în privința lor.

Judecând apelul declarat de către Iurie Frunza, reprezentat de avocatul Vasile Pruteanu, prin decizia din 15 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost admis apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Edit Tipar Grup”, a fost casată hotărârea din 26 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani și a fost pronunțată o nouă hotărâre, prin care cererea de chemare în judecată depusă de către Iurie Frunza, reprezentat de avocatul Vasile Pruteanu, a fost respinsă ca nefondată.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut prevederile art. 5 alin. (1) Cod de procedură civilă, art.9 alin. (2), 86 alin. (1) lit. k), 201, 206 alin. (1), (4), 208 alin. (1), (2), 209 alin. (1), (2), 210 alin. (1), (2), (3) ale Codului muncii.

Cu referire la normele menționate și în coraport cu materialele cauzei, instanța de apel a conchis că soluția primei instanțe este neîntemeiată, deoarece nu a fost determinat corect raportul juridic litigios dedus judecății.

Curtea de Apel Chișinău a constatat că drept temei pentru emiterea ordinului de concediere a lui Iurie Frunza a constituit faptul, că în urma inventarierii din 29 iulie 2016 a depozitului, în cadrul căreia a participat ultimul, au fost depistate și stabilite încălcări, și anume, surplus de 1040 kg de vopsea, iar angajatul-responsabil, Iurie Frunza, nu a putut explica proveniența și cauza existenței de surplus, refuzând semnarea actului de inventariere.

Colegiul a stabilit, atât din declarațiile directorului interimar, cât și din explicațiile nemijlocite a lui Iurie Frunza din 5 august 2016, la 1 iulie 2016 a fost

efectuată evidența mărfii din depozit, fiindu-i înmânate cheile de la depozit, iar începând cu 1 iulie 2016 și până la 29 iulie 2016, doar Iurie Frunza a avut acces la depozit și dânsul a recepționat și eliberat marfa, fapt confirmat personal de acesta și de alți salariați/angajați a SRL „Edit Tipar Grup”.

La caz, instanța de apel a notat că refuzul lui Iurie Frunza de a semna actul de inventariere nu îl exonerează pe ultimul de a răspunde de păstrarea integrității bunurilor materiale, de modul de recepționare/eliberare și de evidență a lor, deoarece în perioada din 1 iunie 2016-29 iulie 2016 anume dânsul avea acces nemijlocit la depozit, fapt care nu este negat de acesta.

În asemenea circumstanțe, Colegiul a conchis că refuzul lui Iurie Frunza, care nemijlocit gestiona bunurile din depozit, de a semna contractul de răspundere materială, nu este o probă favorabilă ultimului, însă demonstrează temeinicia poziției angajatorului de a-l concedia din lipsă de încredere. Or, faptul că Iurie Frunza a fost angajat în calitate de recepționist superior, atribuțiile acestuia fiind prevăzute în fișa-postului anexată la contractul individual de muncă, direct indică la existența responsabilităților și obligativitatea de a răspunde material de bunurile ce i se încredințează în gestiune.

În acest sens, instanța de apel a concluzionat că acțiunile și omisiunile lui Iurie Frunza, refuzul de a semna actele, contractul de răspundere materială, recepționarea și eliberarea mărfii fără a duce evidența acesteia în modul cuvenit, apariția surplusului producției după o perioadă relativ scurtă de gestionare de către acesta a depozitului întreprinderii, indică direct la lipsa de calificare sau de responsabilitate a ultimului pe perioada exercitării funcției de recepționist superior în cadrul SRL „Edit Tipar Grup”.

Iar ca urmare, instanța de apel a remarcat că, concluziile instanței de fond precum că Iurie Frunza corect a refuzat să semneze contractul de răspundere materială, deoarece nu a fost efectuată inventarierea bunurilor și că a fost angajat în calitate de recepționist superior, dar nu în funcție de depozitar, nu pot fi apreciate ca fiind justificate. Or, asemenea concluzie este eronată și vine în contradicție cu materialele cauzei, aceasta deoarece contractul de răspundere materială nu prevedea și transferarea lui Iurie Frunza din funcția deținută într-o altă funcție, iar temeiul refuzului de a semna acest contract nu a fost lipsa unei inventarieri, având în susținere că la 1 iulie 2016 aceasta a fost efectuată, iar reclamantului/intimat i-au fost transmise cheile de la depozit, astfel doar el având accesul la acesta.

Mai mult, instanța de apel a accentuat că Iurie Frunza din data semnării contractului de răspundere materială, nu devenea responsabil de bunurile și valorile din depozit, ci doar după întocmirea și semnarea actului de primire-predare a acestora, respectiv despre caracterul pur formal al refuzului prezentat de Iurie Frunza de a semna contractul, în situația în care la 1 iulie 2017 a fost efectuată inventariere, iar dânsul a primit cheile de la depozit, fiind unica persoană ce avea acces, primea și elibera marfă.

Finalmente, Curtea de Apel Chișinău a respins argumentele lui Iurie Frunza, precum că dânsul nu a fost angajat în funcția de persoană responsabilă de bunuri materiale, nu a semnat nici un act care îl obliga în acest sens, or, în temeiul contractului individual de muncă, pe care nu l-a contestat și prevederilor căruia nu s-a opus, avea asemenea responsabilități, iar refuzul de a semna contractul de

răspundere materială, nu îl exonera pe acesta să-l responsabilizeze la evidența bunurilor din gestiune, inclusiv primirea și eliberarea lor.

Judecând cauza în ordine de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție constată că la examinarea cauzei instanța de apel a încălcat normele de drept procedural.

În susținerea opiniei enunțate instanța de recurs precizează că în partea motivată a deciziei pronunțate la 15 februarie 2018 instanța de apel a făcut referire la faptul că Iurie Frunza a fost angajat în calitate de recepționist superior, atribuțiile acestuia fiind prevăzute în fișa-postului anexată la contractul individual de muncă, care direct indică la existența responsabilităților și obligativitatea de a răspunde material de bunurile ce i se încredințează în gestiune.

Însă, din procesul-verbal al ședinței de judecată din 8 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, rezultă că instanța de fapt nu a cercetat probele pe care s-a axat la adoptarea deciziei. (f.d. 130-131).

Pe când, în conformitate cu art. 383 alin. (1) Cod de procedură civilă (în vigoare la momentul examinării cauzei în ordine apel) care reglementează aspecte ce țin de cercetarea probelor în cadrul examinării apelului, după explicațiile participanților la proces, instanța de apel verifică probele administrate în prima instanță și cele prezentate în instanța de apel în condițiile art.372.

Art. 239 Cod de procedură civilă, reglementează că, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

În conformitate cu art. 241 alin. (5) Cod de procedură civilă, în motivare se indică circumstanțele cauzei, constatate de instanță, probele pe care se întemeiază concluziile ei privitoare la aceste circumstanțe, argumentele invocate de instanță la respingerea unor probe, legile de care s-a călăuzit instanța.

Iar, art. 373 alin. (1)-(3) Cod de procedură civilă, stipulează că instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces. În cazul în care motivarea apelului nu cuprinde argumente sau dovezi noi, instanța de apel se pronunță în fond, numai în temeiul celor invocate în primă instanță.

Sub acest aspect este de observat și faptul că deși, în cererea de apel și în cererea de chemare în judecată, se reflectă poziția reclamantului-recurent asupra pretențiilor din acțiune, acestea au rămas fără o apreciere clară din partea instanței de apel.

Reieșind din limitele judecării apelului consfințite în norma enunțată, instanța de recurs reține că, contrar acestor prevederi, Curtea de Apel Chișinău judecând apelul a trecut în mod superficial asupra circumstanțelor cauzei, precum și materialului anexat la dosar, fără a examina sub toate aspectele legalitatea și temeinicia hotărârii supuse apelului, în raport cu regulile și legislația în vigoare. Or, în scopul stabilirii temeiniciei sau netemeiniciei cerințelor solicitate în acțiunea

de bază, era indispensabil, alături de cele constatate, de a supune controlului legalitatea hotărârii atacate cu apel în baza argumentelor aduse în cererea de apel, cu expunerea poziției instanței pe fiecare din argumentele invocate.

Retine Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție că, instanța de judecată ierarhic inferioară la examinarea cauzei nu au ținut cont de prevederile art. 118 alin. (3), 130 alin. (1) și (2) Cod de procedură civilă, care indică expres că circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate. Instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea mult aspectuală, completă și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblu și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege și nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor.

În sprijinul poziției exprimate, instanța de recurs sintetizează că, contrar normei sus-citate, Curtea de Apel Chișinău, judecând apelul, nu a dat apreciere pretențiilor și obiecțiilor lui Iurie Frunza la care face trimitere, și anume, conținutului contractului de muncă nr. 30 a pct. 1.1, care indică că atribuțiile postului sunt prevăzute în fișa-postului, anexă la contractul individual de muncă, or, fișa-postului parte componentă la contractul de muncă, lipsește la materialele cauzei și nu a fost supusă cercetării, iar instanța de apel urma să verifice probele din dosar și cele invocate de participanții la proces, motiv din care instanța de recurs este în imposibilitate de a verifica legalitatea deciziei supuse recursului, inclusiv și a ordinului cu privire la concediere contestat la caz.

Mai mult, deși în referința SRL „Edit Tipar Grup” din 18 octombrie 2016 a indicat că în temeiul ordinului nr.30/sd din 5 august 2016 angajatorul a aplicat față de salariat, Iurie Frunza concedierea, având la bază prevederile art. 86 alin. (1) lit. k) Codul muncii, pentru încălcarea disciplinei muncii conform art. 206 alin. (1), lit. d) al aceluiași Cod, în speță, totuși nu s-a stabilit care anume atribuții sunt incluse la funcția de recepționist superior și care obligații au fost nerespectate/încălcate de către salariatul Iurie Frunza. (f.d. 17)

În atare situație, având ca bază dispoziția art. 118 alin. (5) Cod de procedură civilă, care acordă instanței judecătorești (judecătorului) dreptul de a propune părților și altor participanți la proces, după caz, să prezinte probe suplimentare și să dovedească faptele ce constituie obiectul probațiunii pentru a se convinge de veridicitatea lor, instanța, întru stabilirea unor fapte, urma să propună părților prezentarea înscrisurilor necesare în original sau în copii autentificate în modul stabilit.

Distinct de cele relatate, la caz, se constată că invocarea instanței de apel referitor la argumentele lui Iurie Frunza, și anume că în temeiul contractului individual de muncă, pe care nu l-a contestat și prevederilor căruia nu s-a opus, avea asemenea responsabilități, iar refuzul de a semna contractul de răspundere materială, nu îl exonera pe acesta să-l responsabilizeze la evidența bunurilor din gestiune, inclusiv primirea și eliberarea lor, este incertă.

Or, Iurie Frunza prin cererea de chemare în judecată, inclusiv cea concretizată, nu și-a exprimat dezacordul asupra contractului de muncă nr. 30 din 1 iunie 2016, fișei de post anexă la contractul individual de muncă și acordului cu

clauza de confidențialitate, însă a contestat ordinul nr. 30/sd din 5 august 2016 de concediere, invocând că pe parcursul activității sale a respectat obligațiile de serviciu și nu a admis încălcări, fapt confirmat prin lipsa sancțiunilor disciplinare, la fel, nu au fost efectuate anchete de serviciu, și respectiv, nu au fost solicitate explicații scrise referitor la comiterea faptelor ilegale.

O altă circumstanță importantă specificată de către Iurie Frunză este că, potrivit contractului de muncă și situației de fapt, acesta nu a fost responsabil nemijlocit de valori bănești sau de bunuri materiale, moment asupra căruia instanța de apel nu s-a expus, având în vedere că nu a supus cercetării fișa-postului, cu toate că în vederea elucidării sub toate aspectele a materialelor cauzei, instanța de apel urma să verifice probele din dosar și cele invocate de participanții la proces, motiv din care instanța de recurs este în imposibilitate de a verifica legalitatea deciziei supuse recursului.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că decizia instanței de apel a fost adoptată arbitrar, fără o apreciere a argumentelor și probelor invocate de către Iurie Frunza, iar faptul dat indică incontestabil la încălcarea de către instanța de apel a normelor de drept procedural, precum și la examinarea superficială și evazivă atât a apelului, cât și a cauzei dedusă judecării.

Distinct de cele relatate, este cert că omiterea aspectelor menționate de către instanța de apel, indică direct la examinarea superficială a apelului, fără a fi supusă controlului temeinicia și corectitudinea soluției date de prima instanță prin prisma prevederilor legale, aplicabile cazului.

La caz, prezintă relevanță și faptul că folosirea criteriilor pentru determinarea corectă a naturii juridice a litigiului dat, reieșind din specificul acestuia, presupune prin sine lămurirea completă și pe bază de dovezi certe a situației de fapt și de drept, care, este diferită de la caz la caz.

Din considerentele menționate și întru evitarea încălcării elementelor inerente ale garanțiilor procesuale instituite la art. 6 alin. (1) al Convenției, care reglementează dreptul la un proces echitabil, se impune admiterea recursului declarat de către Iurie Frunza, reprezentat de avocatul Vasile Pruteanu, casarea deciziei din 15 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, cu restituirea cauzei la rejudecare în instanța de apel, de un alt complet de judecată.

La judecarea cauzei, instanța de apel urmează să țină cont de cele menționate, creând condiții obiective și reale participanților la proces și judecând cauza, să emită decizie întemeiată și legală.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c), art. 445 alin. (3) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e :

Se admite recursul declarat de către Iurie Frunza, reprezentat de avocatul Vasile Pruteanu.

Se casează decizia din 15 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Iurie Frunza reprezentat de avocatul Vasile Pruteanu împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Edit Tipar Grup” cu privire la anularea ordinului de concediere,

obligarea efectuării modificării în carnetul de muncă, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă și compensației, repararea prejudiciului moral, precum și compensarea cheltuielilor de judecată, cu restituirea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, de un alt complet de judecată.

Decizia nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Svetlana Filincova

Nina Vascan

Victor Burduh

Tamara Chișca-Doneva